

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. április 29.
(vasárnap)

Horváth Géza

NINCS KÁRHOZTATÓ ÍTÉLET

Lekció: Róma 8,1-8

Alapige: Róma 8,1

Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, ...

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, Édesatyánk Jézus Krisztusban, köszönjük, hogy énekelhettünk irgalmadról. Bárcsak ismernénk a te irgalmadat, szeretetednek, kegyelmednek mélységét és magasságát, hosszúságát és szélességét.

Bárcsak így énekelnénk örökké a te irgalmadat, most is és ezután is azért, mert változhatatlan vagy, mert nagy kegyelmű vagy, azért, mert szeretsz minket, mert szabadulást készítettél az ember számára Jézus Krisztusban, a mi drága Megváltónkban.

Köszönjük, hogy eljöhettünk a te házádba, hogy gyülekezeti közösségben lehetünk. Köszönjük, hogy sok helyről lehetünk itt ma délelőtt együtt. Áldunk a lelki nép közösségéért, akiket egy Úr, egy keresztség és egy hit egyesít.

Köszönjük, hogy választott néped van az egész világon, Urunk, akiket hívsz örökkévaló hívással, és örökkévaló szeretettel szeretsz.

Kérünk most, légy közöttünk, Urunk, igéd és Szentlelked által. Szólj hozzánk, és ami még fontosabb: beszélj velünk. Hiszen ismersz mindannyiunkat egyen-egyenként.

Köszönjük, hogy sem itt a templomban sem a templomon kívül nem lehet elbújni előled. Jól ismered minden utunkat, egész életünk nyitott könyv előtted. Ezért bizalommal szeretnénk fordulni hozzád és jönni a

NINCS KÁRHOZTATÓ ÍTÉLET

kegyelem királyi székéhez. Megvallani: én hamisság s bűn vagyok, te pedig igazság, s irgalom. Köszönjük azt a bizalmat, hogy aki így jön hozzád, azt semmiképpen ki nem veted és üresen el nem küldöd.

Gazdagíts meg bennünket, Urunk, igéd üzenetével, jelenléteddel, hiszen arról énekeljük azt, hogy megvidámít, éltet és bátor szívet ad.

Könyörülj meg rajtunk, mindannyionkon ezért.

Ámen.

Igehirdetés

A múlt vasárnap egy megállapítást láttunk Isten igéjében. Az 5. fejezet 1. verse arról szólt, hogy „megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” Vagyis Isten minden érdemünk nélkül nekünk tulajdonítja Jézus Krisztus elégtételét, váltságát, és igaznak nyilvánít bennünket, ha ezt hit által megragadjuk és elfogadjuk.

A mai ige ennek a megállapításnak a boldog következményével szembesít bennünket, amikor Pál apostol szinte felujjong, és azt mondja: nincs semmi kárhozható ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.

Ha a múlt vasárnap azt mondtam: képzeljük magunkat egy bírósági tárgyaláson, ahol ott ül a bűnös, vádoltatik, a Szentlélek pedig vigasztalja közben, hogy a per eldőlt, fel lesz mentve, akkor most gondoljuk magunkat ennek a bírósági tárgyalásnak a végén, amikor a bíró kihirdeti: nincs ítélet, szabad vagy, elmehetsz.

Így kell nekünk megérteni ennek az igének a gazdag üzenetét. Amikor Pál apostol boldogon mondja magára nézve is, a rómabeli hívőkre nézve, azóta az egész világon élő hívőkre igaz ígét: nincs semmilyen kárhozható ítélet azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak.

Ez azért is fontos, mert aki olvassa ezekben a napokban a Római levelet kalauzunk szerint, az szembesült a 2., 3., 4., 5., 6., 7. fejezetekben azzal, hogy a bűn miatt milyen nyomorult az ember, milyen súly nehezedik az emberre. Szembesültünk azzal, hogy a bűn sarában élve lenni, a jóra lelke képtelen. Most a 8. fejezetben egy ilyen ígét olvasni: nincs kárhozható ítélet azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak. Fel vagy mentve.

Nyomorúságról szól a Római levél. Az ember bűn miatti nyomorúságáról. A Heidelbergi Káténk világosan beszél arról, hogy mi az ember nyomorúsága. Sokan úgy gondolják, hogy a bűn az ember nyomorúsága. Bűnben fogantattunk, bűnben szül anyánk bennünket, és ezeket a vétkeket mi még a testben, napról napra szaporítjuk. Még nagyobb lesz az adósság.

A Szentírás azonban arról beszél nekünk, hogy az ember nyomorúsága nemcsak a bűn, hanem annak következménye is. Az ember nyomorúsága, hogy bűnös, de ettől még sokkal nagyobb nyomorúsága az, hogy ennek a bűnnek van következménye. Pál a Római levélben, a 6. fejezetben

mondja, hogy a bűn következménye, zsoldja, fizetsége a halál. Nemcsak egyszerűen a bűn a mi nyomorúságunk, mert akkor az ember abban ringathatná magát, hogy ez a nyomorúság megszűnik a halálával.

Egy újságban olvastam egy tönkrement életről. Valaki a saját tönkrement életéről írt, és volt egy mondata, ami engem megdöbbsentett: de egy vigasztal, hogy már kevesebb van előttem, mint mögöttem. Vagyis, hogy ennek a nyomorúságnak egyszer vége lesz. Ezeknek a terheknek, amit a testemben hordozok, egyszer vége lesz. És némelyek siettetik is a halált éppen ezért.

A mi nagy nyomorúságunk nemcsak a bűn, mert akkor az csak a földi életünkre vonatkozna, a halállal megszűnne. Az ember nyomorúsága azonban az, hogy a bűnének a következménye majd csak a halál után derül ki igazán. Nemcsak a bűnt kell hordozni, hanem annak a következményét is. Tudjuk, hogy ez a halál után még borzasztóbb lesz.

A Lukács 16. részben van megírva: meghalt a gazdag, aki a bűnének nem is olyan túl sok nyomorúságát hordozta ezen a földön. Legalábbis nem ír róla Isten igéje, hanem az írja, hogy minden nap dúsan vigadozott, evett, ivott, szép ruhákat vett magának. Mindent megengedhetett, mindent megvehetett, de a bűnének a következményével a halála után szembesült csak igazán. Mert meghalt, és felemelte szemeit a pokolban. És rájön, hogy a bűnének a következménye egy egész örök életen keresztül *változhatatlanul, megmásíthatatlanul* elkíséri őt. Ezért gyötrődik.

Hát nem sokkal nagyobb a bűn büntetése? Mi sokszor csak a bűntől szeretnénk szabadulni. Mi sokszor csak a bűneinket hozzuk az Úr elé, de Jézus Krisztus a mai ige szerint is, és ez a Bibliának az örömhíre, nemcsak a bűntől szabadított meg bennünket, hanem a bűnnek a következményétől is. Nemcsak bűnbocsánatot adott nekünk, a hívőknek, Jézus. — Már azért is érdemes hívőnek lenni, mondta valaki. Ha Jézus csak bűnbocsánatot adna erre a földi életre nézve, már akkor is megérné. De Jézus nemcsak bűnbocsánatot ad, hanem örök életet is. És ez az élet Őbenne van, mert Ő maga az élet. Vagyis a hívőnek maga Jézus Krisztus önmagát adja.

Ezért nincs kárhoztató ítélet, mert a hívő Jézus Krisztusban van. Mert ha a bűnnek a következménye a kárhozat, akkor a bűnbocsánatnak pedig az ajándéka az örök élet. Nem következménye, mert nekünk semmi nem jár. Nem automatikus, hogy valaki bűnbocsánatot kap, hanem kegyelem. De Jézus ezt összekapcsolja. És a mi mennyei Atyánk összekapcsolja. És aki elfogadja az Úr Jézus Krisztust, kapcsolatba kerül vele, élő közösségbe. Bele oltatik — ahogy az egyik énekünk mondja: én, mint Krisztusba oltott ág, tőle vegyem tápláltságom, míg az élők közt lesz lakásom. Annak ez a legnagyobb öröme, hogy nincs kárhoztató ítélet, mert nemcsak bűnemet bocsátotta meg, hanem a bűnbocsánattal együtt — ahogy korábban

NINCS KÁRHOZTATÓ ÍTÉLET

mondtuk a Kátéban, a hitvallásunkban — az az én örömöm, hogy Isten nemcsak másoknak, hanem nekem is személyesen bűnbocsánatot, örök igazságot, megigazulást és életet ajándékozik ingyen, az Ő kegyelméből Jézus Krisztusért.

Erről szól ez az ige. Ezért olyan ujjongó felkiáltása ez Pálnak, hogy nincs semmi kárhoztató ítélet *azok ellen, akik* Jézus Krisztusban vannak.

Meg kell jegyezni, hogy ez a kifejezés: azok ellen nincsen — azt jelenti, hogy nem mindenkinek vétetik el az ítélete. *Csak azok ellen nincsen, akik* Jézus Krisztusban vannak. Vagyis azt mondja Isten igéje, hogy akik nem Jézus Krisztusban vannak, nem kapják meg bűneik bocsánatát és az örök életet, azok ellen fennáll az Isten ítélete. Érvényben van Isten ítélete, ami a halál pillanatában, vagy Jézus Krisztus visszajövetele pillanatában jogerőssé válik, és le kell tölteni a büntetést. Addig ugyanis tart a kegyelmi idő, amikor még lehet, még szabad leborulni a kereszttel, de vagy a halálozást pillanatában (ami azért veszélyes, mert nem tudod, mikor következik be, lehet, hogy egy balesetben, vagy nagyon), vagy Jézus visszajövetelekor, amit senki nem tud, csak az Atya egyedül.

Ezért legyetek készen, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti Uratok. De azok ellen nincs kárhoztató ítélet, akik Jézus Krisztusban vannak.

Sokszor hallottam, amikor azt mondta valaki: Isten csak nem engedi meg, hogy egyesek kárhoztatba menjenek. Isten nem küld a kárhozatra bennünket, mert Ő maga a szeretet. Ő maga az irgalom. Csak nem lesz ilyen gonosz, hogy némelyeket a kárhozatra küld? — Isten igéje azt mondja: nem. Isten úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta. Isten senkit nem küld a kárhozatra, de sokan benne maradnak abban a kárhoztatban, amit magunknak szereztünk. A tőle való elhajlás, elfordulás, és az Őnélküle berendezett életünk átka miatt. Más dolog küldeni valakit valahova, meg más dolog benne hagyni.

Így mondja Isten igéje: nincs kárhoztató ítélet *azok ellen* — ezért a mai igének is nagy kérdése, hogy vajon ellened még fennáll-e az ítélet, vagy már eltöröltetett. Ezzel kell először szembesülni. Vajon úgy mész ki innen, mint a gazdag ifjú, aki elment szomorúan, mert ez az ítélet szomorúságra indít bennünket, meg kétségbeesésre, depresszióra és ennek minden következményére. Vagy pedig elmegy innen úgy: ellenem sincs kárhoztató ítélet. Nemcsak Pál mondhatta, hanem én is elmondhatom, hogy nincs ellenem sem már kárhoztató ítélet. Jézus Krisztus elvette, elrendezte, kifizette, eleget tett, és én ezt hittemmel megragadtam, elfogadtam és megköszöntem. És szívem örökké hálás neki, hogy mit tett Ő értem.

Ezért el is mondom, hogy mit tett Ő értem: mélységben jártam, bűnökben éltem. Szerelme nagy volt: hű szerelméből dicső országot hozott az égből — mondja egy lelki ének.

Mi az emberek között a különbség? Olyan egyformák vagyunk, ha ki-megyünk az utcára. Mi különbözteti meg a hívót a hitetlentől? Lehet, hogy azt mondják: a cselekedeteik, a gondolkozásuk, valamilyen erényük. De ha a mai ígét vesszük, akkor mi különbözteti meg az embereket egymástól? Az, hogy az egyik ellen még van ítélet, a másik ellen már nincs. Az egyik feje fölött még ott van Isten jogos ítélete, amelyet ideiglenesen felfüggesztett, de amelynek árnyékában telik a földi élete, a másik ember felett pedig nincs ott, mert elvette róla az ítéletet, s Isten haragja nem maradt rajta. Isten haragja, amit őellene fordított volna, az a Golgotán Jézus Krisztusra töltetett ki.

Kisüt a nap. Hogy örültünk, amikor a hideg után jött a langyos idő.

Egy téli időszakban mondta nekem valaki: három hete nem láttuk a napot, és mindenkire letargia telepedett. Amikor kisütött a nap, még a kedvünk is más lett.

Miért ujjong a hívó ember? Miért kell, hogy boldog legyen? Miért nézi így életének az eseményeit a Róma 8,1 részen keresztül? Mert nincs kárhoztató ítélet. „A bűntől és haláltól megváltál engemet, Jézus, ó véred árán megszerzed üdvömet. Ó légy érette áldott, Jézus egyetlenem, hogy szörnyű kínhalálod nagy jót akar nekem.” — ahogy nagypénteken szoktuk énekelni.

A hívónek ez a valósága. Ennek az örömében, fényében, igazságában és valóságában jár: nincs kárhoztató ítélet. Mi különbözteti meg az embereket egymástól? Az, hogy az egyik ellen van még ítélet, a másik ellen nincs. De ez a legdőntőbb, mert ettől függ az örök sorsunk.

Mondok egy példát most: Olyan ez, mint amikor a börtönben látogatási idő van. Van egy terem, ahova bejönnek a rabok, az ráccsal ketté van választva. Egyik oldalon a rabok vannak, a másik oldalon a szabadok, a látogatók. De tulajdonképpen mind a ketten börtönben vannak, sőt mind a két csoport rács mögött van, attól függ, honnan nézzük. Ha innen nézzük, a rabok vannak rács mögött, ha rabok szemével nézzük, akkor a látogatók vannak rács mögött. Csak van egy nagy különbség: ha véget ér a látogatási idő, akkor az a csapat, amelyik a rab, azok azon az ajtón mennek ki, amelyik ugyanabba a börtönbe vezet, csak még inkább rabok lesznek, mert bezárják egy cellába őket. Még szűkebb a terük. Azok, akik szabadok, akik ellen nincs jogos bírói ítélet, hogy büntetést kellene letölteniük, azok azon az ajtón mennek ki, amelyik a szabadba vezet. Ez a különbség.

Ránézésre az emberek egyformák. Mi különbözteti meg a hívót a hitetlentől? Sokszor a hívó is a saját maga börtönében van. A test börtönében. — Most erről nem szólok többet, de ott vagyunk mi is a cselekedeteinknek, a vétkeinknek és mulasztásainknak a börtönében, de egy valami van: amikor vége a beszélőnek, amikor utolsót dobban a szív, az egyik az

NINCS KÁRHOZTATÓ ÍTÉLET

egyik ajtón megy ki, ahol még inkább rab lesz, a másik pedig azon az ajtón megy ki, amelyik az Életre visz. Amelyik „Ábrahám kebelébe” vezet.

Ez a nagy különbség. Az egyik ellen ott az ítélet, hogy ennyit-ennyit kell ülnie, a másik ellen meg nincs bírói döntés. Ha ezt hitben szemléljük, akkor az egyik ellen érvényben van, a másik ellen nincs, mert elvétetett róla. Szét van tépve. Itt két dologtól szeretnék mindenkit óvni.

Az egyik: ne gondolja azt senki, hogy ha egyszer Isten eltépte az ellene szóló kézírást, majd Isten nekikezd összeragasztgatni. Nem kezdi.

A másik: te se kezd!

Mert sokakkal találkozom, akik azt mondják: biztos, hogy új életem van? Biztos, hogy megbocsátott? Jaj, lehet, hogy nem. Ne kezdjünk összeragasztgatni. Ne kezdjük lerakni alapját a holt cselekedetből való megtérésnek. Hidd el, köszönd meg, és menj el örömmel. A te hited megtartott téged. Menj el, és többé ne vétkezzél. Éljenek a feloldozásnak a csodájában és szépségében: Nincs kárhoztató ítélet azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak.

Éppen ezért arra biztat bennünket ez az ige, hogy ebben legyen biztos: ez egyszer s mindenkorra szól. Egyszer és mindenkorra eltette az ellenünk szóló kézírást az útból. Azért nem hozza Isten elő újból, mert valaki kifizette. Valaki eleget tett. Azért tart meg engem az örök életre, mert hívó életünk garanciája és biztosítéka nem bennünk van, hanem a mi Urunk hűségében. Nem bennünk van, mert akkor cselekedetekért lenne. Ha jót teszel, vagy ezt vagy azt teszed, akkor bejutsz a mennybe. Nem cselekedetekért, hogy senki ne kérkedjék, hanem kegyelemből.

Itt van az igében: akik Jézus Krisztusban vannak. Ez a kegyelem elveszíthetetlen. Isten döntése megbánhatatlan. Isten döntése örök. „Jézus Krisztusban vannak.” Ennek a kárhoztató ítéletnek a megsemmisítése a hívót ugyanis Krisztussal kapcsolja össze. Nemcsak vége az ítéletnek, szabad vagyok, mint a madár, hanem az ige szerint: Krisztusban. Ezt se felejtsük el. Éppen ezért nem lehetek elbizakodott, és nem csinálhatok azt, amit akarok. Én Krisztusban vagyok, van összeköttetés, Ő uralkodik rajtam, és nem a bűn.

Befejezésül: ezt annyira komolyan gondolja a mi Urunk, hogy látható jelét is adta itt a terített asztalban. Az úrvacsora kenyerében és borában látom: nincs kárhoztató ítélet azok ellen. Ezt nemcsak hirdeti nekünk a mi áldott Urunk, hanem be is mutatja nekünk. Ennyire igaz és valóságos, hogy „a régiek elmúltak, és újjá lett minden.”

Röviden egy dologra még hadd térjek ki. A szerzettetési igében van egy ilyen mondat: „Vizsgálja meg azért az ember magát, mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivel nem becsülte meg az Úrnak testét.” Ezt most az ítélet miatt mondom, mert olyanokkal is talál-

kozom, akik ellen nincs kárhoztató ítélet vallják is, ugyanakkor félnek az úrvacsorához jönni, mert jaj, ítélet eszem és iszom.

Ha egyszer s mindenkorra nincs kárhoztató ítélet *azok ellen, akik* Jézus Krisztusban vannak, akkor az ilyenek, hogy ihatnának kárhoztató ítéletet? Akkor nem igaz, hogy egyszer s mindenkorra? De igaz. Kárhoztató ítéletet nem kapunk, de Isten megítélheti, elítélheti olyan magatartásunkat, amelyet például a korinthusi hívők egy része is tanúsított a gyülekezetben.

Vegyük komolyan: akik Jézus Krisztusban vannak. És ez kötelezi őket. Szabadon, hálára, követésre, Jézus Krisztus szolgálatára, mert Övé a dicsőség örökkön örökké.

Énekeljük a 630,4 éneket.

Jézus, Megváltóm, hála és üdv neked,
Néked, győzelmes, zengek dicséretet.
Védő kegyelmed nékem menhelyt adott,
Véredbe rejtve én tiszta s igaz vagyok.
Bárány, légy áldva, ki elvérezél,
S értem mindent elvégezél!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, mindazt, amit az igéből megérthetünk örök végsédről, titkaidról és mindazokról, amiket kijelentesz nekünk, amelyek a mieink, amelyek bölcsé tehetnek és megtaníthatnak arra az útra, amelyen járjunk.

Köszönjük, hogy életet szereztél nekünk, és köszönjük választottaidat az egész világon, akiket elhívsz, megigazítasz és megdicsőítesz.

Köszönjük, hogy így állhat munkába, szolgálatba minden gyermeked, aki benned van, és aki felől elvételtesz Isten ítélete, mert valamit szeretne adni hálából. Bár egész életünk is kevés lenne zengeni ezt a dicséretet, de mégis szeretnénk, Urunk. Mienk a mi orcánk pirulása, amikor halljuk, hogy valakit több ezer kilométerre elküldesz hazájától, szeretteitől, gyülekezetétől, és pironkodunk, Urunk, mert mi még sokszor a családjunkban, munkahelyünkön, közösségben sem merünk rólad beszélni.

Kérünk, hogy ebben a túlaradó örömben láttasd meg velünk, hogy mit kell tennünk, hogy hirdetniünk kell téged: a Szabadító elközelgetted, de ezt csak akkor tudjuk, ha magunk is ebben a szabadságban, az Isten gyermekeinek megváltott életében, a Lélek által vezetett szabadságban élünk.

Erre vigyél bennünket, Urunk, ezt cselekedd a te Lelkeddel, hogy új életben éljünk, végre a porból felkeljünk.

NINCS KÁRHOZTATÓ ÍTÉLET

Kérünk a reánk következő hét minden napjáért. Kérünk azokért, akik pihenéssel töltik ezt a néhány napot, és akik valószínűleg, ahol pihennek, ott is igét hallgatnak gyülekezetben.

Köszönjük azokat, akik vendégként vannak itt, és akikkel egyé tesz bennünket a te Lelked.

Áldd meg betegeinket, a gyászolókat vigasztalással, Urunk. Azokat is, akik a héten temették szeretteiket. Kérünk, hadd tudjanak reád nézni és látni, hogy te vagy az, aki meghaltál és feltámadtál, és meghódoltattad a félelmek királyát, a halált.

Urunk, vezess bennünket a te utadon. Magad légy az út, melyen lelkünk a halálból életre jut.

Ámen.